

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύκουσμου τής Παιδείας ως τῆς κατ' ἔξοχην παιδιῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς :	Ἐξωτερικῶς :
Ἐτησίᾳ δρ. 8.—	Ἐτησίᾳ φρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4.50	Ἐξάμηνος 5.50
Τριμήνιος 2.50	Τριμήνιος 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Ὀδὸς Ἐυκλείδου ἐκ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουλίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 34

Ο ΔΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ΣΥΛΕΣ ΣΗΡΗΣΕΩΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἄλλ' οὔτε μὲ τὸ φρικώδες αὐτὸ βασανιστήριον δὲν μετεπίσθη ὁ κατὰδικος. Καὶ εἰς τὸ τέλος ὁ ἀρχηγὸς διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Τὸ κεφάλι του ἐκαρρώθη εἰς μίαν λόγχην, τὴν ὅποιαν ἐκρατοῦσεν ἕνας στρατιώτης πλησίον τῆς σουλτανικῆς σημαίας.

Τὸ κεφάλινον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἀπὸ τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ ἀγωγιάτου, κινεῖς δὲν εἶδτε προσοχὴν εἰς τὸ ἀπαίσιον καὶ αἰμοσταγὲς ἐκεῖνο τρέπαιον, τὸ ὅποιον ἡ σκῆνη καὶ ὁ ἥλιος καθίστων ἡμέρα τῆ ἡμέρα φρικωδέστερον.

Μόνοι ἰθαγενεῖς ταξιδιωταί, τοὺς ὁποίους συνήρτων καθ' ὁδόν, τὸ ἐξέλεπν κ' ἐρώναζαν :

— Εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ Μουλά-Ἀβδελᾶζίζ ! καταραμένος ὁ Μπου-Χαμαρά !

Ὁ Δουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης ἀπέστρεφον τοὺς δεξιὰς των μὲ φρίκην ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ θέαμα, καὶ ὁ δευτέρος ἔλεγε σκεπτικῶς :

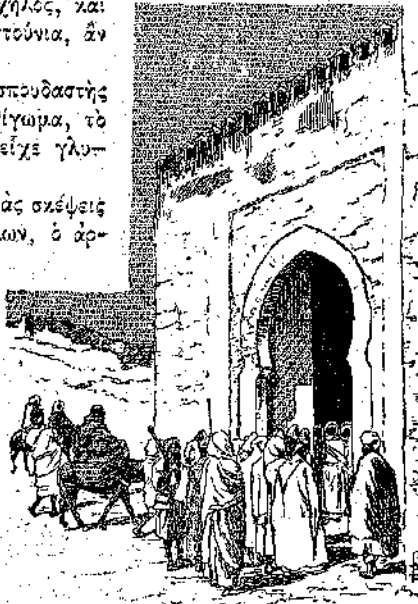
— Τύχη εἴχαμε νὰ γίνωμε φίλοι μὲ τὸν Μπέν-Σελιμᾶν. Ὁ γέρος αὐτός, ποῦ φαίνεται καλὸς ἀνθρώπος, εἶνε μολόντουτο

καλὸς καὶ σκληροτράχηλος, καὶ θὰ τὰ βρισκαμε μαστοῦνια, ἂν τὸν εἴχαμε ἐχθρό !

Καὶ μὲ φρίκην, ὁ σπουδαστὴς ἐσυλλογιζέτο τὸ μαστίγιμα, τὸ ὅποιον κατὰ τύχην εἶχε γλυτώσῃ...

Ὡς νὰ ἐμάντευσε τὰς σκέψεις των δύο νεαρῶν Γάλλων, ὁ ἀρχηγὸς ἔκρινε ἰκαλὸν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν του.

— Ὅα μὲ νομίζετε σκληρόν, τοῖς εἶπε, ποῦ ἐσκότωσα τὸν μαῦρον ! μάθετε ὁμῶς, ὅτι τὸ ἔκκαμα διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ καραβανίου μας. Τύχρ ποῦ βλέπουν αὐτὸ τὸ κεφάλι δίπλα στὴ σημεῖά μας, οἱ ἐπαναστάται δὲν τολμοῦν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν. Ὅχι οὐδὲν μὲν εἶσι εἰς τὸ Φέξ καὶ θὰ μποῦμε θριαμβευτικῶς εἰς τὸ καλάτι. Ὅα νομίσουν ὅτι ἐκίμαμεν αἰματηρὰς μάχας κ' ἐνίκησαμεν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Σουλτάνου. Καὶ ὅα μᾶς ὑποδεχθῆ εὐμενῶς ὁ Μεγαλειότατος Ἀδ-θιέντης μου, ποῦ ὁ Ἀλλάχ νὰ τὸν μακρομαρῶ !

Ἐισέρχονται μὲ τὸ κεφάλιν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Φέξ-Ἐλ-Διεθίδ... (Σελ. 271, στ. α')

Ὁ Δουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης εὐρίσκουν ἐργασίαν.

Ὅταν δὲν ἀπέιχαν παρὰ μόνον δύο ἡμέρας ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, ὁ Μπέν-Σελιμᾶν ἔκαμεν εἰς τοὺς νεαροὺς τοῦ φίλου, τὴν τιμὴν νὰ τοὺς προσκαλέσῃ εἰς τὸ τραπέζι του.

Εἰς τὰ ἐπιδόρπια, ὅταν ἕνας ὑπηρετὴς τοῦ ἔφερε τὸ τσιμποῦκι του, παραγεμισμένον μὲ εὐώδη καπνόν, ὁ αἰὼν τοῦ Σουλτάνου ἀνήγειλε :

— Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, σὲ λίγο θὰ χωρισθῶμε, διότι αὐρὸ τὸ βράδυ φθάνομεν εἰς τὸ Φέξ.

Τότε θὰ ἔχω ἐκπληρωθῆ τὴν ὑπόχρεσιν ποῦ σὰς ἔδωσα, νὰ σὰς ὀδηγήσω θελαθῆ μὲ τὸ καραβάνι ὡς τὴν πρωτεύουσα.

— Ὅα σὰς εἶμεθα αἰωνίως εὐγνώμονες, μεγάλε ἀρχηγέ, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὁ Τζούλης.

Ὁ Μπέν Σελιμᾶν ἐξέτεινε τὰς χεῖρας του ὑπερῶν των δύο νεαρῶν Παριστιῶν, δεῖγμα φιλίας καὶ τιμῆς, καὶ ἀποταθεῖς πρὸς τὸν σπουδαστήν, ὑπέλαβε :

— Δὲν ξέρω πᾶσον εἶνε ἀληθινὰ ὅσα μοῦ εἶπες, Τζούλη, γιὰ πλοῦτη καὶ γιὰ ἐκατομμύρια. Ἐγὼ ὁμῶς ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ βοηθῶ, ὅταν θὰ φθάσωμε εἰς τὸ καλάτι τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Τζούλης ἐσηκώθη διὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ, προσβεβλημένος ποῦ ἀμφέβαλον ἀνάμην διὰ τὴν ἀλήθειαν των λόγων του.

— Μὰ εἰ, σὰς εἶπα εἶνε ἀληθινὰ, μεγάλε ἀρχηγέ ! ἐρώναζε. Ἐὸ παιδί ποῦ βλέπετε ἐδῶ, εἶνε υἱὸς ἑνὸς πλουσίου παριστινοῦ βιομηγάνου, ποῦ ἔχει περιουσίαν τοῦλάχιστον σαράντα ἐκατομμύρια, καὶ...

«Καὶ σὺ, μικρὸ Γάλλε, εἰ ξέρεις γὰ κάνης;» (Σελ. 270, στ. α')

Ο Μαρκοίνος δεν τον άφισε να έξακολουθήσει.

— Τότε, τώ ειπεν, εινε άνάγκη να επιτύχη την εννοιαν του Σουλτάνου και να τον καταφέρει να σε βοηθήσει, δια να εύρης αυτόν τον πλούσιον άνθρωπον.

— Ω, ναι, άνέκραξεν ο Λουλού, ο Σουλτάνος πρέπει να μου βρή το μπαμπά και τη μαμά!

Ο άμιν έμειδίασεν υπό την γενειάδα του.

— Ο κύριός μου, ειπε με υπερηφάνειαν, πάντα θα εύρισκην ένα Γάλλο που έχει σαράντα εκατομμύρια. Άλλα δεν έμπορώ να του όμιλήσω έγω για την ύπόθεσιν αυτή. Δεν θα με άκουγε. Πρέπει λοιπόν να προσπαθήσει να κερδίσει την φιλία του. Οι Γάλλοι έχουν δυσκολία εινε να μιλήσει. Γι' αυτό εσκέραθηκα κάτι τι. Να σε προσλάβω ως μηχανικόν του όργάνου. Έτσι υπάρχει πιθανότης να πλησιάσεις την Αυτόν Μεγαλειότητα, εάν, εννοείται, θα θέληση να ιδή το όργανο που του γράνωμε.

— Πώς; εάν θέληση; ... ήρώτησεν έκπληκτος ο Τζούλης, γιατί λοιπόν το παρήγγειλε;

Ο Μπέν Σελιμάν ύψωσε τους όφθαλμούς προς τον ουρανόν και ειπε:

— Αι ιδιοτροπίαί του κυρίου μου εινε άμείρητοι, σαν τα κύματα της θαλάσσης και σαν τα άστρα του ουρανού. Είμφορεϊ τώρα να ελθούνησεν το όργανο που παρήγγειλε και να διασκεδάξη με τα παιδιλάτα ή με τα κανόνια που του έδωλυσαν οι Άγγλοι. Εινε δική σου δουλειά να εύρης την κατάλληλη περίστασιν και να τον κάμης να το ξαναθυμηθή και να σε προσέξη.

— Καλά, απεκρίθη ο Τζούλης, ενόησα.

Ο άμιν έστράφη τότε προς τον Λουλού.

— Άρ' εσύ, μικρέ Γάλλε, τον ήρώτησε, τί ζεύρεις να κάνης; Ήθελα να σου εύρισκα μία θέσιν, δια να εισχωρήσης και συ με τον φίλο σου ετό καλάτι.

Η έρώτησις αυτή έφερε τον Λουλού εις μεγάλην άμηχανίαν... Τί ήξευρε λοιπόν να κάμη αυτός; Τί είχε μάθη εις τόν Παρίσι, με τόσους διδασκάλους που τον περιστοιχιζάν;

Εύρέθη εις την ανάγκην να όμολογήση, ότι δεν ήξευρε να κάμη απολύτως τίποτε.

Άλλα ο Τζούλης επενέθη.

— Όχι δέ, καίμενε Λουλού, ειπε, δεν παίζεις βιολί;

— Ά, ναι... αλήθεια! το είχα ξεχάσει.

Το πρόσωπον του γηραιού άρχηγού έρωτίσθη.

— Τότε λοιπόν, ειπεν, ο Άλλάχ εινε μαζί μας. Άφου ο μικρός Γάλλος παίξη βιολί, θα τον διορίσω στην όρχήστρα του Μααλλέμ-Σεϊδ που εινε φίλος μου.

— Έτσι λοιπόν και οι δύο μας θάνη-

κωμεν εις την αύλήν της Αυτόν Μεγαλειότητος! άνέκραξεν ο Τζούλης, ένθουσιασμένος. Τί εντύπωση! Θα τους κάμης, όταν θα λέγω στους φίλους μου, άμα γυρίσω στο Παρίσι, ότι ήμουν μηχανικός του άρμονίου εις το καλάτι του Σουλτάνου.

— Κ' εγώ, προσέθεσεν ο Λουλού, βιο-λιστής εις την σουλτανικήν όρχήστραν!

Άφου συμφωνηθήσαν ούτως όλα, ο Μπέν-Σελιμάν επέστρεψε το ταμπουκι του εις τον ύπηρέτην και υπέδειξεν εις τους προστατευόμενους του, ότι έπρεπε να τον άφίσουν να κοιμηθή. Και τα δύο παιδιά άπεσύρθησαν, άφου και πάλιν τον ευχαρίστησαν θερμώς.

Όρισμένως, ο γέρον άυτός Μαρκοίνος, που έστριβε τα στόματα των ανθρώπων με κόκκινην πιπεριάν και τους έκοβε με τόσην εύκολίαν τα κεφάλια, ήτο μολοντούτο ένας καλός άνθρωπος.

Ο Λουλού προπάντων έφαινετο κατεν-

«Ο Μπέν-Σελιμάν τους έσύστησεν εις ένα ύψηλόν Μαρκοίνον...» (Σελ. 271, στ. α')

θουσιασμένος με την καλωσύνην του. Ο Τζούλης όμως, πρακτικώτερος, έφριψεν ολίγον νερό εις το κρασί του ένθουσιασμού του λέγων:

— Άς εινε όμως τα κάμης αυτά και για να πάρη μερικά ναπολεόνια από τα εκατομμύρια του μπαμπά σου. Δεν βαριέσαι. Παντού οι άνθρωποι, μαύροι ή άσπροι, με ρεδιγκότες ή με μπουρνούζια, εινε οι ίδιοι. Άμα μωρισθού ηγητό, θέλουν όλοι μερτικό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΔΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ο Σουλτάνος Μουλαϊ - Άβδελαζίζ

Την επούριον, το κερβάνιον, του όποιου άπετέλουσεν μέρος και οι δύο νεαροί Παρισίνοι, εισήρχετο, άνευ άλλων περιπετειών, εις το Φέξ, δια της πόλης του Μπαμπέ - έλ - Μαχρούγ.

Ένώ οι φρουροί απέδιδαν τας τιμάς και ηκολούθουτο με τας πολυαριθμούς διαταγώσας τας απαιτούμενας δια να εισέλθω κανείς εις την πόλιν, ο Λουλού και ο Τζούλης εθαύμαζαν το έξοχόν της πανόραμα.

Η πρωτεύουσα του Μαρόκου εινε κτισμένη εις το μέρος όπου ο ποταμός Φέξ, άφου διασχίση την μεγάλην πεδιάδα του Σούς, πίπτει δι' αλληπαλλήλων καταρρακίδων εις το βάθος μιας μικρής κοιλάδος. Αι οικίαι εινε παρατεταγμέναι επί των δύο όθων αυτού του ποταμού. Προς δυσμάς, επιβάλλεται ο όγκος του σουλτανικού άνακτόρου, συνεχόμενου με τους πρασίνοους κήπους του Μπου - Ίελοού. Έκείθεν το έδαφος σχηματίζει μιαν άπότομον κατωρέσιαν, την όποιαν κατέχουν αι γραφικαι οικίαι του Ταλαϊ.

Εις το βάθος της κοιλάδος, περιβαλλομένη υπό πρασινάδων και τευχών, φαίνεται ή παλαιά πόλις, εις το κέντρον της όποιας ύφούται ο μινάρης του Μουλαϊ Έδρίς.

Άς άφίσωμεν προς στιγμήν τον Λουλού και τον Τζούλην, εδύοντας προς το σουλτανικόν άνακτορον, και άς ειπωμεν όλίγα περι του Μαρόκου και του ήγεμόνου του.

Ο Σουλτάνος Μουλαϊ - Άβδελαζίζ ούτε χριστιανός εινε γίνη, ούτε την πατριδα του είχε παλιση εις τους Άγγλους, όπως έλεγεν ο δυστυχής εκέίνος μάδρος, ο όπαδός του Μπου - Χαμαρά. Είχεν όμως εισαγάγη τόσον νέα ήθη και έπολιτεύετο τόσον παραδόξως, ώστε ο λαός του εξέπλησσετο και εσκανδαλιζέτο πολύ.

Ο Σουλτάνος εις το Μαρόκον εινε άρχηγός πολιτικός και συγχρόνως θρησκευτικός. Όπωςδήποτε, χρειάζεται να εινε καλός ιεράρχης, καλός πολεμιστής και καλός διπλωμάτης.

Χαιρετών τους ύπηκόους του, τους έλόγαζι, ψιθυρίζων σχετικήν περιουσίην του Κορανίου. Χάρις εις την θρησκευτικήν αυτήν έξουσίαν, ο Σουλτάνος κατορθώνει να εισπράττη από τους κληδ και τους φυλάρχους φόρους βαρείς και να παίρνη όσους ανθρώπους χρειάζεται δια τον στρατόν του. Φαντάζεται δέ κανείς την μεγαλοπρέπειαν των θρησκευτικών έξορων εις το Μαρόκον, αι όποιαι έχουν σκοπόν να επιδεικνύουν τον μογάρχην με όλην την λάμψιν και την πομπήν ενός άντιπροσώπου του Θεού επί της γης!

Άλλ' ο Μουλαϊ Άβδελαζίζ, νεός εικοσιτριών έτών, περιωρισμένος σφμάτος, δεν είχε δευχθη εις το ύψος της άποστολής του. Ήθελε πρό παντός να χαίρεται την ζωήν του, να διασκεδάξη, ν' απολαυθώη, χωρίς να τον μέλη δια τα καθήκοντά και τας υποχρεώσεις του. Κατήργησεν όλα σκεδόν τα παλαιά έθιμα και εισήγαγε νέα, ευρωπαϊκά, περιφρονών τας θρησκευτικώς παραδόσεις του λαού του, με την πρόφασιν ότι θελει να τον εξοικειώση εις τας ιδέας της προόδου και του πολιτισμού.

Τ' αποτελέσματα αυτής της πολιτικής δεν έβραδυνον. Και πρώτον ανέφρανη ο Μπου - Χαμαρά, ο τυχοδιώκτης, ο όποιος έπροκάλεσεν επαναστάσιν χωρίς να το θέλη, διότι άσυνειδήτως ήτο ο αντιπρόσωπος της εθνικής αντίδρασεως κατά των νεωτερισμών.

Έκτοτε ή άταξι έδασίλευεν εις την χώραν. Αιωνίως, με το παραμικρόν, στάσεις ν' επανατάσσει. Η σουλτανική ισχύς δεν ήτο άρκετή δια να τας καταστέλλη, και οι Ευρωπαίοι, εύρόντες πρόσκαιν άπέδιδασαν στρατεύματα εις την Καζαμπλάνκαν και εις την Ταγγέρην. Ήθεσαν, ως έλεγαν, να προστατεύσουν τους ύπηκόους των. Η αλήθεια όμως εινε, ότι ή άνικανότης και αι ιδιοτροπίαί του ήγεμόνου έπροκάλεσαν τας έσωτερικας άνωμαλίας και την ξενικήν επέμβασιν. Κατ' άρχήν, την προστασίαν του Μαρόκου εΐχεν ή Γερμανία: άλλα τώ 1910 την μεταδίδασεν εις την Γαλλιαν, ή όποια παρεχώρησεν εις αυτήν μέρος του Κόγγου.

Εις το Κασμπά του Άβδελαζίζ.

Μετά τα σύντομα αυτά ιστορικά, άς επανέρωμεν τους καλούς μας ήρωας. Ίδού αυτοί. Εισέρχονται με το κερβάνιον εις το φρούριον Φέξ-Άλ-Δεζιδ, όπου διαμένει ο Σουλτάνος. Το άνάκτορον τούτο εινε πραγματικώς δολιχίηνος πόλις ώχυρωμένη, έντελώς άνεξάρτητος της νέας πόλεως Φέξ-έλ - Μπαλί. Ένα σύμπλεγμα από τεγγη φρουρίου, ογκώδεις πόργους, σπίτια με πράσινα κεραμίδια, τζαμια και μιναρέδες.

Διερχόμενοι πρό των πολυαριθμών φρουρών, οι όποιοι φυλάττουσιν την είσοδον του μεγάλου τούτου Κασμπά, ο Λουλού και ο Τζούλης ενεθυμήθησαν τα λόγια του άμιν.

«Δεν μπαίνει στο καλάτι όποιος θελει».

Κ' έχαιροντο άκουη περισσότερον δια τον διορισμόν των εις τας θέσεις εκείνας, ο όποιος τούς επέτρεπε να φθάσουν δια μιας μέχρι του Σουλτάνου.

Οι δύο Παρισίνοι άφισαν το κερβάνιον εις την πρώτην αύλήν.

Ο Μπέν-Σελιμάν τους έσύστησεν εις ένα ύψηλόν Μαρκοίνον, ο όποιος έφροσυσεν, υπό το λευκόν του βουρνούζιον, Ευρωπαϊκόν υποκάμισον και φωκλό! Άρκεϊ ή μικρά αυτή λεπτομέρεια δια να δείξη το επικρατούν πνεύμα εις την αύλήν του Σουλτάνου. Ο Τζούλης το παρετήρησεν άμείως και ειπεν εις τον Λουλού:

— Βλέπεις; ή εθνική ένδυμασία εξαφανίζεται! τώρα εδύσαν φωκλό, αύριο θα δύνουν ψηλό καπέλο, τότε... άντίο Μαρόκο!

Έν τώ μεταξύ ο Μπέν Σελιμάν όμιλήσεν ιδιαιτέρως εις τον άελικόν. Και άφου έτελείωσεν ή όμιλία των, ο γέρον άνήγειλε εις τους προστατευόμενους του, ότι τούς είχε συστήσει εις τον «Χαζίμπ», ήτοι γενικόν επιμελητήν του Σουλτανικού άνακτόρου, και ότι το ύψηλόν τούτο υποκείμενον, τή συστάσει του, ηδύκαησε ν' αναγνωρίση τους διορισμούς που τούς είχε κάμη.

Ο Τζούλης λοιπόν διαρίθεται επίσημώς

μηχανικός του όργάνου. Τα καθήκοντά του ήσαν να το επιτηρή και να το θέτη εις κίνησιν, κάθε φορά που ο Σουλτάνος θα εξέδωλυνε την επιθυμίαν ν' άκούσει κανένα κομματί. Και θα έκαιτοικούσεν εντός των άνακτόρων, εις το διαμέρισμα το προσωρισμένον δια τας ιδιαιτέρας διασκεδάσεις του μονάρχη.

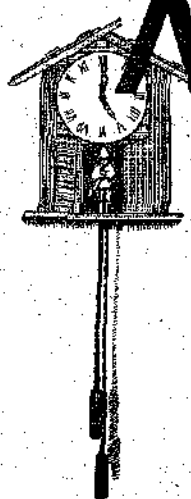
— Μπαρδο! άνέκραξεν ο Τζούλης, όταν ο Μπέν Σελιμάν τώ διεδίδασεν αυτάς τας οδηγίας εκ μέρους του γενικού επιμελητή του. Μεταξύ δύο κομματιών, θα εύρω τρόπον να όμιλήσω εις τον Σουλτάνον δια την ύπόθεσιν μας.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΥ

Αγαπητό μου,

οιπον τα έμάχαστε... Έ, αυτό δέ έλειπε! Να χαλάρω κάσμος — κυριολεκτικώς, — να διασταυρωθύνται τα τηλεγραφήματα, να βγαίνουν δέκα παραρτήματα την ώραν, και να περιμένετε να το μάθετε από την Αθηναϊκήν μου Ηπιστολήν. Όχι, δεν έχετε ανάγκην να σας πώ έγω ότι άρχισεν ο παγερωπατικός, ο μεγάλος πόλεμος, ο μεγαλύτερος απ' όσους είδε ως τώρα ή γη.

Το ζεύρετε καλλίτερα, με περισσότερας ίσως λεπτομερείας, από εμέ, και είθε εις θέσιν να με πληροφορήσετε περι πολλών. Όπως και τα κοριτσάκια μου, τα όποια, όταν έγω δεν εύκαιρῶ να παίρνω και να διαβάζω τα παρρητήματα, μου φέρουν τας τελευταίας ειδήσεις.

— Μπαμπά! γίνεται ναυμαχία στη Βλγκανική, μεταξύ Ρωσικού και Άγγλικού στόλου. Τ' αποτελέσματα άγνωστα!

— Μπαμπά! Οι Γερμανοί μπήκαν στη Γαλλιαν από άλλα δύο σημεία των συνόρων.

— Μπαμπά! Οι Ρώσοι νικούν. Έπιτάσαν τριακασίους Γερμανούς αιχμαλώτους και τρία κανόνια.

Και ούτω καθεξής.

Ναι! Άλλά εκέينو ίσως που περιμένετε να σας πώ έγω, εινε ποτε και πως θα τελειώση αυτός ο πόλεμος. Τί θ' απογείνη έπειτα, όποιος και άν νικήση; Ποια θα εινε τ' αποτελέσματα της γιγαντιαίας αυτής σιρράξεως, ή όποια θα στοιχίση τόσας ψυχας και τόσας περιουσίας; Τι θα προδύλη, άφου διαλυθή ο καπνός των άπεράτων έρειπίων;

Ά, τί δύσκολον που εινε να το φαντασθ κανείς, να το μαντεύση. Μίαν από αυτάς τας ήμέρας, ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος είδεν εις χείρας ενός των άξιωματικών του επιτελείου, ένα χάρτην της Ευρώπης.

— Να τον φυλάξης τώρα για άντίκα, του είπε γελών.

Δεν υπάρχει άμφιβολία, ότι μετά την λήξιν αυτού του πολέμου, όποιοι και άν εινε οι νικηταί, ο χάρτης της Ευρώπης θα μεταβληθή σημαντικώς. Άλλά, δεν εινε μόνον αυτή ή μεταβολή που προδύλεται.

Όσον σημαντική και άν εινε, θα γίνη μία άλλη, ακόμη σπουδαιοτέρα. Θα μεταβληθύν οι όροι της ζωής, θα προκύψη μια νέα πολιτισμένη κοινωνία. Η Ευρώπη, λέγουσιν, είχε παραρηράση, είχαν εξασθενήση, ή, άν θέλετε καλλίτερα, είχε παραδιαρρηρή. Και δια να αναλάβη, να ζωογονηθ, να ήθηκοποιηθ, της έχορταζέτο ο κλονισμός ενός μεγάλου πολέμου. Πώς θάπορησάτε ο δόλεμος λοιπόν ζωογονεί και ανακαινίζει; Ναι, άπαντούν οι φιλόσοφοι. Είνε παρατηρημένον, ότι ή καταστροφή που προξενεί, φέρει κατόπιν μιαν άνθησιν άπάρυλακτα όπως το κλάδευμα του δένδρου, που το κάμνει έπειτα να ρουτυνή καταπράσινον. Είνε παρατηρημένον ακόμη, ότι όταν μία κοινωνία έχει φθάση εις το σημεϊον εκείνο, που δια να ζήση, πρέπει ν' αλλάξη μορφήν, άγεται μοιραίως προς ένα πόλεμον, έσωτερικόν ή έξωτερικόν, ο όποιος επιταχύνει την αλλαγήν. Εις αυτό ακριβώς το σημεϊον είχε φθάση ή γηραιά Ευρώπη. Και τώρα κάμνει τον μοιραϊον αυτόν πόλεμον, τον φοδερόν και δλέθριον, τον πράγματι εμφύλιον, ο όποιος όμως θα την ανακαινίση.

Όταν λοιπόν θα διαλυθύν οι καπνοί των άπεράτων έρειπίων, θα ίδωμεν ένα θαύμα: Μίαν νέαν ζωήν, ένα νέον πολιτισμόν. Άδιάφορον άν θα επικρατούν πολιτικώς οι Άγγλοι ή οι Γερμανοί, οι Ρώσοι ή οι Γάλλοι. Πάλιν ή πολιτισμένη Ευρώπη θ' αποτελῆ μιαν εινογένειαν. Και θα ζή διαφορητικά. Η ζωή της θα στηρίζεται εις θέσεις ήθικωτέρας. Και οι νέοι της άνθρωποι θα γίνωνται ύγιέστεροι και εύτυχέστεροι.

Δεν πρέπει λοιπόν να μάς φοβίζουσι και να μάς πικραίνουν υπερβολικά αι καταστροφαι που θ' αναγγέλλωνται καθημερινῶς, ποίος ζεύρει δια πόσον καιρόν! Αι εκατόμβαι θα θυσιασθύν εις τον βωμόν της προόδου. Η Ευρώπη θα εξέλθη από τον πόλεμον αυτόν μεταμορφωμένη, ανανεωμένη. Και σεις που θα ζήσατε περισσότερον από ήμάς, να ιδήτε πράγματα μεγάλα, ωραία και θομαστά.

Σας άσπάζομαι ΟΛΙΔΟΝ

ΑΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ προμηθευθήτε Τόμους της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης»

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
(Συνέχεια) (Ιδε σελ. 264)

—Και τώρα, 'εδώ είμαστε! εἶπεν ὁ Πλόκ, ποῦ ὠμιλοῦσε διὰ πρώτην φοράν. Ὅσο ἐξυπνος κι' ἂν εἶσαι, δὲν ἐκατάλαβες, ὅτι ὁ Ἄγγελος ἐκεῖνος, μετὰ τῆς κόκκινης φαβορίτης, ποῦ εἶδες ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Δούδρου, ἦταν ὁ Γατομήτης. Ἐφύλαγε τὸν Μαρσέλ Ἀρνὸ καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐμάθαμε, σήμερα τὸ πρωὶ, ὅλα τὰ συμβάντα. Ψεύραμε, ὅτι ἡ Αστυνομία θὰ ἤρχετο ἐδῶ αὐρῖον τὸ πρωὶ καὶ ἐπήραμε τὰ μέτρα μας. Ἐ, αὐτῆ τῆ φορᾶ ἐβιάστηκες πάρα πολὺ καὶ τὴν ἐπάθες. Θὰ ταφῆς ζωντανὸς καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σ' εὕρῃ ἐδῶ, ἐπὶ τῆ βαθῆ ὑπόγειο ποῦ ἐκρύβαμε τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας μας. Δυστυχισμένε αστυνομικέ, ἂν ἔφαγες ἀπόψε, τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ σένα, γιατί θὰ μείνης νηστικός ὡς τὴν τελευταία σου ὥρα. Φώναξε ὅσο θέλεις, κανεὶς δὲν θὰ σὲ ἀκούσῃ. Εὐρίσκεισαι εἰς ἕνα ἀγνωστο δάραθρο, εἰς βῆθος τριάντα μέτρων. Ὅμως, ἐπειδὴ ἄλλη φορὰ εἰμεθα φίλοι, κάτι θὰ κάμω γιὰ σένα. Θὰ σοῦ ἀρίσω ἕνα σύντροφο ἐπὶ δυστυχία σου, ποῦ δὲν τὸν χρειάζομεθα πιά, γιατί εἶνε σημαδεμένος καὶ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐκθέσῃ. Ἐδῶ, Δράκο!

Γρυλλισμὸς σιῶλου ἀπεκρίθη. Ὁ Πλόκ ἐξηκολούθησε:

— Νὰ ἕνας καλὸς φύλακας! Αὐρῖο θὰ πεινάσῃ καὶ τότε βλέπεις!.. Χαίρε, κύριε ἀστυφύλακα Ἐρβελίν!

— Ὁρεβουάρ, Πλόκ! ἀπεκρίθη ὑπὸ τὸ φέμιστρον σαρκαστικῶς ὁ Ἐρβελίν.

— Εἶσαι γενναῖος, τὸ ξέρω! εἶπεν ὁ Πλόκ.

Οἱ κακοῦργοι ἐφυγαν. Ὁ Ἐρβελίν ἤκουσε κάτι κρότους μακρινούς, ἀτελειώτους, σὰν νὰ ἐκλείναν θύραι καὶ καταπακταί.

Ἐπειτα δὲν ἤκούοντο παρά οἱ γρυλλισμοὶ τοῦ μολοσσού, ποῦ ἐπηγγαινοῦρηχετο ἀνήσυχος ἐπὶ σκοτεινὸ ὑπόγειο.

Ὁ Ἐρβελίν ἤσθάνθη κρύον ἰδρώτα νὰ περιβρέχῃ, τὸ μέτωπόν του.

11.—Θαμνένου ζωντανοί.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐρβελίν ἐτάφη ζωντανὸς μετὰ τὸν Δράκον, ἀπόρρησαν πολὺ ποῦ δὲν τὸν εἶδαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Αστυνομίας τὴν ὥραν τῆς ἀναφοράς. Τὶ ἐπάθον αὐτὸς, ποῦ ἦτο τόσο ἀκριβής; Μετὰ μίαν ὥραν ποῦ τὸν ἐπερίμεναν εἰς μάνην, ὁ κ. Κράμπ ἄρχισε κἀνήσυγῃ. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τοῦ Ἐρβελίν

δὲν τὸν εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ χθές. Τὶ ἔγινε; — Ὅτ' εἶνε ἀρρωστος, εἶπεν ὁ κ. Κράμπ, πρέπει νὰ κἀν ἕνας νὰ ρωτήσῃ, ἐπὶ σπῆτι του.

Ἐπήγεν ὁ Δουβάλ καὶ μετὰ μιστὴν ὥραν ἐπέστρεψε· τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ Ἐρβελίν δὲν ἐπῆγε τὴν νύκτα ἐπὶ σπῆτι του νὰ κοιμηθῇ.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ σοβαρὸν, εἶπεν ὁ ἀρχηγός. Πρέπει νὰ τρέξετε εἰς ὄσους φίλους του γνωρίζετε καὶ νὰ συλλέξετε ὅλας τὰς χρησίμους πληροφορίες. Ἐγὼ θὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Διευθυντήν.

Ὅταν ὁ κ. Λαρόζ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν κ. Κράμπ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἐρβελίν, συναφρούθη κ' ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ τραπέζι του μετὰ μίαν γροθιάν.

— Τὸ φοβοῦμαι ἐγὼ αὐτό! ἐφάνηξε. Ἦμουν ἀνήσυχος, νευρικός αὐτὸς τὰς ἡμέρας, σὴν νὰ εἶχα ἕνα κακὸ προαίσθημα. Νὰ σοῦ πῶ τὴν γνώμη μου, Κράμπ; Μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Ἐρβελίν συνελήθη ἀπὸ τὴν συμφορὰν Πλόκ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν ἐκρυψάν; Μὴ τὸν ἐσκότωσαν τὸν δυστυχῆ; Αὐτὸ θὰ εἶνε! Νὰ ἐρευνήσετε εἰς ὅλα τὰ καταγώγια τοῦ Παρισιῦ καὶ νὰ συλλάβετε, μετὰ μίαν οἰαδήποτε πρῶρασι, ὅλους τοὺς παλιανθρώπους ποῦ θὰ βρῆτε. Ἴσως θὰ κάμωμε κανένα ἀπ' αὐτοὺς νὰ μαρτυρήσῃ τὸ ἐγκλήμα.

— Σύμφωνα, κύριε Διευθυντά, θὰ σταίλω ὅλους τοὺς διαθέσιμους ἀστυφύλακας τοῦ τμήματος τῶν ἐρευνῶν.

— Σήμερα τὸ πρωὶ νὰ κάμετε ἐρευναν καὶ εἰς τὸ σπῆτι τῆς ἐδῶ Σαιν-Βενσάν. Νὰ συλλάβετε τὴν κἀρῃ τοῦ Μαρσέλ Ἀρνὸ καὶ ὅλους ὄσους θὰ εὕρετε ἐκεῖ. Νὰ τὸ ψάξετε καλῶς, ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ὡς τὴ σφίτα. Κάτι θὰ βρεθῆ ἐκεῖ, δὲν γίνεταί! Οἱ κακοῦργοι δὲν θὰ εὗρουν τίποτε ἀκόμη.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς κ. Λαρόζ ἐπανελάμβανε καταστενωχωρημένως.

— Τὶ ἐπάθαμε! τί ἐπάθαμε!

Εἰς τὰς δέκα, ἕνας χωροφύλαξ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, δύο ὑπαστυνόμοι καὶ τῆσάρεις ἀστυφύλακες, συνοδεύοντες τὸν κύριον Κράμπ, κατέβησαν, ὁ

ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν ἐδῶν Σαιν Βενσάν. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη, ἡ συνοικία ἦτο ἔρημη. Ἀμα ἐμαζεύθησαν ὅλοι οἱ ἀστυνομικοί, ὁ χωροφύλαξ ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ Μαρσέλ Ἀρνὸ. Καμμία ἀπάντησις, κανένας κρότος.

Ἐκτύπησε καὶ πάλιν δυνατὰ. Ἐξανακτύπησε δυνατώτερα. Ἡ ἴδια σιωπῆ.

— Τὸ κλοῦδι εἶνε ἀδειό, εἶπεν ὁ κ. Κράμπ· δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παιδιὰ μου, παρά νὰ βιάσωμε τὴ θύρα.

Δὲν ἦταν δύσκολο. Οἱ τέσσαρες ρωμαλεοὶ ἀστυφύλακες τὴν παρεβίασαν γρήγορα. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, εἰς τὰ σκαλιὰ τῆς μικρῆς κλιμακῆς ποῦ ἀδηγοῦσε εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, εἶδαν μίαν μεγάλη μαύρη γάτα, τῆς ὁποίας τὰ πρῶτα μάτια ἐκτύπησαν μ' ἐκπληξί τοὺς ἀστυνομικούς. Τὶ ἐγύρευαν τόσο ἀνθρωποὶ ἐπὶ σπῆτι τῆς; Καὶ φοβισμένη, μ' ἕνα πήδημα ἔγεινε ἀφαντῆ.

Ἡ οἰκία εἶχε τέσσαρα δωμάτια, δύο

Ὁ Δράκος ἐγαύριζε μετὰ λύσαν...

κάτω καὶ δύο ἐπάνω, καὶ μίαν σφίτα. Ὅλιγα ἐπιπλα καὶ πτωγικά. Στῆ σφίτα, ἕνα σωρὸ πρᾶγματα χωρὶς ἀξίαν καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον διὰ τὴν δικαιοσύνην.

Τὰ ἐψάξαν ὅλα, παντοῦ, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν. Μόνον ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι ἦτο ἀρμυρόν ἕνα γράμμα ἀνοικτόν. Ὁ κ. Κράμπ τὸ ἐπῆρε κ' ἐδιάβασε τὰ ἐξῆς:

«Ἐπειδὴ εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ Αστυνομία θὰ εἴλθῃ ἐδῶ, — πολὺ ἀργά, ὅπως πάντοτε, — τὴν πληροφοροῦμεν ἀπὸ οἴκτον, ὅτι θὰ γάσῃ τὸν καιρὸν τῆς ἀδικίης. Ἐμάθαμεν ἐγκαίρως τὴν σύλληψιν τοῦ Ἀρνὸ καὶ τὸ στρίβωμεν ἀλλὰ γαλλικῶς, ἐγκαταλείποντες αὐτὸ τὸ σπῆτι, τὸ ὅποιο δὲν περιέχει πλέον τίποτε σπουδαῖον.

«Ὁ φίλος ΠΛΟΚ»

— Κύριε ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Δουβάλ, δὲν χωρεῖ πλέον ἀμφιβολία. Ἀφοῦ τὰ ἔμαθαν ὅλα ἀπὸ χθές, ἡ συμμορία Πλόκ θὰ συνέλαβῃ τὸν Ἐρβελίν. Πάσαι, ὁ δυστυχισμένος, ἐχάθη!

— Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι πολὺ, προσέθεσεν ὁ κ. Κράμπ, ὑψώνων καὶ τὰ δύο χεῖρα μετὰ κίνημα ἀπελπισίας. Τελος πάντων, ἄς πῶμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τὸ ὑπόγειο.

Τὸ ὑπόγειον ἦτο χωρισμένον εἰς δύο μετὰ διάφραγμα ἀπὸ πλῆξες, σάπιες σανίδες. Τίποτε ἰδιαιτέρον δὲν ἀνεκάλυψαν ἐκεῖ. Ὁ κ. Κράμπ ἐξήτασεν ὅλους τοὺς τοίχους, διὰ νὰ ἰδῆ μήπως ὑπῆρχον καὶ ἄλλα κρυφὰ δωμάτια ἀπὸ πίσω. Ἀλλὰ ἐπέστη, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανέν.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝΤΟΜΟΣΥΛΛΕΚΤΑΣ

[Παρά φίλου τῆς «Διαπλάσεως» ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω πολὺ ἐνδιαφέρονσαν ἐπιστολήν. Σ.τ.Δ.]

Ἀθήναι, ὁδὸς Δροβενίων 43 τὴν 8ην Ἰουλίου 1914.

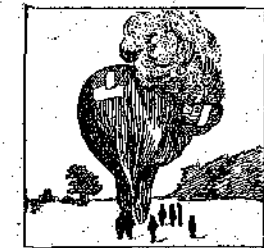
Ἀγαπητῆ Διαπλάσις,

Ἄν καὶ δὲν εἶμαι συνδρομητῆς σου, εἶμαι ὅμως τακτικὸς ἀναγνώστης σου. Προχθές, εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας, παρετήρησα μίαν ἀπάντησιν, διδομένην εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Δοξασμένη Ἑλλάς» συνδρομητῆν σου. Ἐχάρην δὲ πολὺ, πισθεὶς ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μερικοὶ ἀνθρωποὶ μετ' ὑγιεῖς ἀρχάς. Διότι ἐδῶ, οἱ περισσότεροι, ὅταν ἀκούσουν ὅτι καταγίνεσθε εἰς συλλογὴν ἐντόμων, γελῶν εἰρωνικῶς!

Ἐγὼ, πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν διατηρῶν ἀξίαν λόγου συλλογὴν ἐντόμων καὶ διαρκῶς συμπληρῶναι αὐτήν, εἶμαι πρόθυμος νὰ βοηθῶ πάντα ἐρασιτέχνην, βουλομένην νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ τερπνὸν καὶ διδακτικὸν τοῦτο ἔργον, καὶ νὰ τῷ παρίσχω πάσας τὰς δυνατάς πληροφορίας, ἐνθυμούμενος τὰς δυσκολίας καὶ ἀπογοητεύσεις, τὰς ὁποίας ἐλαβον εἰς τὰς ἀρχάς.

Ὅστε, φιλότῃ Διαπλάσις, ἐάν ἔχῃς τὴν καλωσύνην, εἰδοποιεῖς τὴν «Δοξασμένην Ἑλλάδα» καὶ πάντα φίλον σου, ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ μεταδώσω οἰανδήποτε

Ἐκρηξίς ἀεροστάτου

Ἴδου μίαν περίεργον φωτογραφίαν, ληφθεῖσα κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐκρηξίως ἑνὸς ἀεροσταίου, τὸ ὅποιον εἶχε φουσκώσῃ διὰ θερμῶν ἀέρας. Φαίνεται ἀπὸ πάνω ὁ πυκνὸς μαῦρος καπνός, ὁ ὁποῖος παράγεται εἰς τὴν αὐτὴν περίπτωσιν. Ἡ ἐκρηξίς συνοδεύθη καὶ ὑπὸ κρότου ἰσχυροῦ, συνέβη δὲ ἐσγᾶτως εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, πλησίον τοῦ Κλουνύ.

Ταχυδρομεῖον ἢ Ἀργοδρομεῖον;

Εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Ρωσίαν, διὰ τῶν ἀπερᾶντων στενοπέων τῆς Σιβηρίας, ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία ἐκτελεῖται μετὰ ἕνα ἀμάξι, συρμένον ἀπὸ δύο βῶδια. Ἄν περιμένετε λοιπὸν γράμμα ἀπὸ τὴν Σιβηρίαν, μὴν ἐλπίζετε ὅτι θὰ τὸ λάβετε πολὺ γρήγορα...

πληροφορίαν, εἴτε μέσω τοῦ γραφείου σου, εἴτε ἀπ' εὐθείας, ἐάν θελήσῃ νὰ μοῦ ἀποστείλῃ τὴν διεύθυνσίν σου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἄς μᾶθῃ ἡ «Δοξασμένη Ἑλλάς» καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅτι πρότερον νὰ γίνωσκον τὴν συλλογὴν τῶν ἐντόμων, πρέπει νὰ ἔχουν κάποιας γνώσεως. Ἄς ἀνοίξουν πρὸς τοῦτο τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν τῶν, καὶ ἄς ἀγοράσουν τὰ στοιχειώδη Ἑλληνικὰ βιβλία (τὰ καὶ μόνον ὑπάρχοντα), «Συλλογαὶ Φυσικῆς Ἱστορίας» τοῦ Σουλῶνος τῶν Ὁσείμων Βιβλίων (λ.40) καὶ «Τὰ ἐντομα καὶ ἡ θήρα αὐτῶν» ὑπὸ Κωνδύλη (1 ἔργ.).

Μετ' ἀγάπης
ΤΡΥΦΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΠὸ ΤΟ ΠΕΡΒΟΛΙ

ΠΑΓΑΝΙΑ

Τὴν αὐγὴν ἔμπουν μετὰ χάρι
Τὰ λουλούδια τὰ πουλιὰ
Καὶ πετιέται ἀπ' τῆ φωνῆ
Καὶ λαλεῖ τὸ πετεινάρι.
Κίκι-ρίκοκο!..

Σηκωθῆκαν σὲ λιγύκι
Μετὰ χαρούμενη καρδιά
Τέσσαρα μικρὰ παιδιὰ.
— Πάμε παγανία, Κωστάκη,
Γιὰ βερύκοκο;

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Ἡ ῥάπτρια αὐτὴ ψάχνει παντοῦ νὰ εὕρῃ τὴν κουβαρίστραν τῆς, ἀλλὰ τὸ κἀκου. Μήπως τὴν βλέπετε σεῖς πουθενά;

β.) Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γενναλιοῦφου Στρατηλάτου

ΣΙ	ΙΝ	Δ		
ΧΑ	ΚΙ	ΒΟ	ΝΑ	ΣΤΑΝ
ΑΟ	ΡΑ	ΗΕΡ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβᾶι αὐ-

Στὸν Κωστάκη λέει ἡ Πιπίτσα.
Κι' ὄλοι τρέχουνε μαζί
Καὶ κυττάζουν ὄσιν γαλοὶ
Ὅλοι, ἀγῶρια καὶ κορίτσα,
Τὸν ἀνήφορο.

Μετὰ σπασίματα καὶ κοντάρια,
Φτάνουν ὄλα γελαστά
Καὶ τραβοῦν χειροπιαστά
Τὰ γεμάτα τὰ κλωνάρια
Τὸν κατήφορο.

Κόβουν, κόβουν καὶ γεμίζουν
Τὸ καθένα τὴν ποδιά
Κι' ἀπολάνε τὰ κλαδιὰ
Καὶ χαρούμενα γυρίζουν
Μετὰ πηδήματα.

Μ' ἀπ' τὸν ἥλιο εἶχαν ἰδρώση
Κ' ἡ Γιαγιά τους ἡ καλὴ
Τὰ φωνάζει, τὰ φιλεῖ
Κ' ἔχει γάλα νὰ τοὺς δώσῃ
Καὶ βουτήματα.

Τότε αὐτὰ ν' ἀδείασουν πάνε
Τῆ γεμάτῃ τους ποδιά.
Εἶνε φρόνιμα παιδιὰ;
Καὶ τὸ γάλα τοὺς ρουφᾶνε,
Βιαστικά!..

Ὅλα τὰ παιδιὰ, ὅπως τοῦτα,
Ν' ἀκούν πρέπει τῆ Γιαγιά,
Νὰ κυττάζουν τὴν υγείαν,
Καὶ νὰ μὴ γλωσσαλοῦν φροῦτα
Νηστικά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

ταὶ ὡστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὄνοματὰ τῶν σάρων Κρητῶν τῆς Ἀσίας.

γ.) [Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

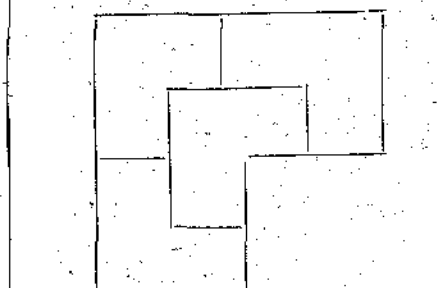
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως
**eux-v-u*-t-n-r-q*-c*ri*

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ λέξεις ὡστε νὰναγνωσθῇ μία παροιμία.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσανδῆποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φύλλαδιου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνου διακρίτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 32ου φύλλου

α.) Un coup de langue est pire qu'un coup de lance.—β.) Ἴδου πῶς θὰ διατρεθῇ τὸ σχῆμα.

γ.) Πυραμῆς, κῶνος, γωνία, κύλινδρος, ῥόμβος, τρίγωνον.

Σελις ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΡΥΦΟ ΔΡΑΜΑ

Βοηθᾶ; φυσίει ἄρα! Τὰ κύματα μα- νιασμένα χτυποῦν πάνω στὰ βράχια, σάν νά θέλουν νά τὰ καταπιῶν, σάν νά θέ- λουν νά τὰ συντρίψουν!

Παλαίε; ὁ δύστυχος μέ τόν θάνατο! Ψιθυρίζοντας μέσα του προσεύχες, προ- σπαθεῖ μέ κάθε τρόπο νά σωθῇ ἀπ' τήν μαγιά τῶν κυμάτων.

Ἄλλ' ἀπό τις εἰς ἀπό τις ἀποσεί- νει εὐχάριος ἴσως στόν Θεό, γιά τή σωτη- ρία του, λυσσασμένο τὸ κύμα τὸν πετᾷ μακριά! Σὲ λίγο τὸν σκεπάζει, μὴ σὲ λίγο πάλι ξαναφαίνεται!

Ἄλλ' ἀπό τις εἰς ἀπό τις ἀποσεί- νει εὐχάριος ἴσως στόν Θεό, γιά τή σωτη- ρία του, λυσσασμένο τὸ κύμα τὸν πετᾷ μακριά! Σὲ λίγο τὸν σκεπάζει, μὴ σὲ λίγο πάλι ξαναφαίνεται!

Ἄλλ' ἀπό τις εἰς ἀπό τις ἀποσεί- νει εὐχάριος ἴσως στόν Θεό, γιά τή σωτη- ρία του, λυσσασμένο τὸ κύμα τὸν πετᾷ μακριά! Σὲ λίγο τὸν σκεπάζει, μὴ σὲ λίγο πάλι ξαναφαίνεται!

Ἄλλ' ἀπό τις εἰς ἀπό τις ἀποσεί- νει εὐχάριος ἴσως στόν Θεό, γιά τή σωτη- ρία του, λυσσασμένο τὸ κύμα τὸν πετᾷ μακριά! Σὲ λίγο τὸν σκεπάζει, μὴ σὲ λίγο πάλι ξαναφαίνεται!

Ἄλλ' ἀπό τις εἰς ἀπό τις ἀποσεί- νει εὐχάριος ἴσως στόν Θεό, γιά τή σωτη- ρία του, λυσσασμένο τὸ κύμα τὸν πετᾷ μακριά! Σὲ λίγο τὸν σκεπάζει, μὴ σὲ λίγο πάλι ξαναφαίνεται!

Ἄλλ' ἀπό τις εἰς ἀπό τις ἀποσεί- νει εὐχάριος ἴσως στόν Θεό, γιά τή σωτη- ρία του, λυσσασμένο τὸ κύμα τὸν πετᾷ μακριά! Σὲ λίγο τὸν σκεπάζει, μὴ σὲ λίγο πάλι ξαναφαίνεται!

ρῶναι ἡ ἄσκη, σάν νυφοῦλα μέ τὸν κάτα- στρο πέπλο της· Τὰ ἄσπρα της λουλού- δια εἶνε σάν ἀφρός. Μοιάζουν σάν χιόνι, ποῦ σκέπασε τήν κορυφὴ φουντωτοῦ δέν- δρου. Δροσόζουν τῶν ἄλλων λουλουδιῶν. Εἶνε τὸ καμάρι τοῦ κήπου μου.

Δὲν μπορῶ νά οἶς περιγράφω πόσον τὲς ἀγαπᾷ. Ὅταν θῆ κατέβω στὸν κήπο, αὐτὲς πρώτα θῆ χαρεῖνῶσ, αὐτὲς θῆ πρωτολερωκοιηθῶ, μέ τὰ ἐκφραστικὰ των λουλούδια θῆ ἡμισω τὰ ἀνθοδοχεῖα μου.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

2. ΒΡΑΔΥ

Ἄραζει ἡ τράτα στὸ γιολὸ στὸ κοιμημένο [κύμα, ἑλάφρο]. Κατάρτια, ἔαρτια μέσα του παίρνουν ἐν' χίλιες πτυχές καὶ θρύμματα στὸν ἀψυχο [ἀφρό...]

Τὸ μαῦρο καρδούκκο τὸ ἀλύκτικημά [παῦει ἀγριό κι' ἐλόφθη στὸ σανά ἀπάνω ἀπ' τὸ [καράδι...]

Μέσ τὸ σκοτάδι τὸ ἀπλετο βυθίσθησαν οἱ [δρόμοι. Νύκτα μελανοπτεροῦρη στὰ σκορπιστὰ [γαλάματα καὶ ὡς ποῦ ἡ αὐγούλα νά φαγῆ, θ' ἀρήσῃ [ἐκείνῃ ἀκόμη γύρω ἀπ' τῆς πέτραις νά γυροῦν πάλῃ [καίρου φαντάσματα.

Τρίζει στὸ μῶλο τὸ βαρὺ τῆς βάρκας πα- [λαμῆρι 'καὶ λῆς χορεύει στὸ νερὸ τ' ἐλόγειο φεγ- [γάρει...]

Στοῦ ποταμοῦ τῆ γέφυρα μιλοῦνε τὰ βα- [τράχια Μά ὁ ἀντιλαλὸς του πιέγεται καὶ ὀδώνει [εἰς τὴ γαλήνη Πέρα, στοῦ κάδου τὰ βαρεῖα, τὰ προαιώνια [βράχια Τὸ φῶς τοῦ φάρου ἐρημικὸ τρίγυρο τρεμο- [σβύνει Καὶ ἐρχεται κάποια μακρυνὴ ἡχὺ μέσ τὰ [κλαριά, Βραχνὴ κοκκόρια κράζουνε τῆν ἀλλαῖο- [καίριά...]

Ὁ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ
Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

βιβλίον μου ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, καὶ διευθύνονται πρὸς τὸ παράθυρον, διὰ νά ἴδω ποίος ἐκτύπη· ἀλλ' εἰς μίτην, δὲν εἶδα κανένα. Παιδίον καὶ ἐγὼ τὸ βιβλίον μου καὶ ἀρχίζω πάλι τὸ διάβασμά μου.

Μέτ' ἄλλων δευτέρων κτύπημα μὲ κάνει· νά διακόψω πάλι τὸ διάβασμά μου. Δι- ευθύνονται εἰς τὸ παράθυρον ἄλλην μίαν φοράν, ἀλλ' εἰς μίτην καὶ αὐτὴ ἡ δια- κοπή. Κατ' ἀρχάς με παίρνουν τὰ ταῦρα μου, διότι δὲν ἤξευρα ποίος ἦτο αὐτὸς ὁ ἀναιδής. Τέλος ἀρχίζω καὶ τρίτην φοράν τὸ διάβασμα. Καὶ τρίτο κτύπημα μὲ κά- νει νά ἐκνευρωθῶ. Ἀφῆνον τὸ βιβλίον μου καὶ πάω πλησίον γιά νά συλλάβω αὐ- τὸν τὸν ἀναιδί. Ἄλλ' ἀπὸ τὸ σπέρμα τὸ βλέμμα μου ἐπάνω, βλέπω ἕνα μικρὸν σπουργίτην, ὁ ὅποιος ἐκτόπη μέ τὸ φῶς του διὰ νά ἀνοίξω. Ἦνοιξα λοιπὸν τὸ παράθυρον καὶ μπῆκα μέσα· ἀφοῦ ἔβγαλε λίγα ψυχάλλια, ἤνοιξε εὐθὺς τὰ πτερὰ του καὶ ἤρχισε νά πετᾷ πρὸς τὸν οὐρανὸν κατευχυριστήμενος.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Προμηθευθῆτε Τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐδερμίδου τῆν 24 Ιουλίου 1914.

ΚΑΝΕΙΣ δὲν εἶσθε ἀκόμη ἀν καὶ ἡ Ἑλλάς θά λάβῃ μέρος εἰς τὴν πανευρωπαϊκὴν αὐτὴν σύ- ραξιν. Τὸ πιθανώτερον ὅμως εἶνε ὅτι θά λάβῃ ἔσομαι θά ἐγώμην ἡ ἀντιπροσωπεία νῆς διαπλάσεως. Ἄλλ' ἡ διάπλάσις σφαιρίζεται εἰς τὴν ἀγάπην τῶν Ἑλληνοπαίδων. Αὐτὴ δὲν τὴν ἐγκα- τέλειψεν εἰς καμμίαν περὶστασιν. Ἀπαναντίας, ὅσον αἱ περιστάσεις εἶνε δεινὰ, ἔβουν ἡ διάπλα- σις αἰσθάνεται τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν τῆς θεο- μοτέραν. Δι' αὐτὸ ἀνέγει. Ἦνας μόνον φόβος ἀπάρχει μήπως, ἀν γίνῃ γενικὴ ἐπιστράτευσις τῆς λαοῦσιν οἱ τυπογράφοι, ἢ ἀν ἐπακουσθῆσιν ὁ ἀποκλειστικὸς τῆς Βιεννῆ, τῆς λαοῦσιν τὸ χαρτί. Ἄλλ' ἀπὸ τὸ παρὸν, τὰ πράγματα βλάνουν ὁμα- λῶς. Ἄς ἐλπίζωμην...

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

τὸ «Παράμυθον» τοῦ ποῦ δημοσιεύθη εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, εἶνε Μίσης. Τὸ εἶνε ση- μεῖωσι, λέγει, καὶ εἰς τὸ χειρόγραφόν του, φαί- νεται ὅμως θῆ: τὸ παρῆλθεν ὁ τυπογράφος καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἐπέστειλα.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

μας βλέπει εἶνε ἕνα κορίτσι (καρτετὴ) Μεγάλην Καρδὴν (νορτίεισ ὅτι ὁ Φάου καὶ ὁ Τέλλος ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν περὶ τῆς ἀγάπης μου, ἀρκεῖ ὅτι ἐπῆρα τὸ ὄνομά των.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

- Ἔγγραφοι: «Ὁ ἀπὸ τὴν Ζωὴν» τοῦ Δο- ξασμένου Ρήνου— «Στὴν Πόλιν» τοῦ Ἐξερ- νητοῦ τοῦ Ἀπέου— «Βραδύς Καρπῶν» τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη— «Τὸ χαρτεμένο γατίκι» τοῦ Μαγεμένου Ρόδου— «Στὸ μπῆκν» τῆς Πατρίδος τῶν Ἠρώων— «Ἐδέλλα» καὶ «Ἀδελφία» τῆς Μπουμπουλίνας— Παιήματα τοῦ Φάου— «Ὁ μάνα τοῦ ναῦτι» τοῦ Πη- κελιῆ τοῦ Πόθου— «Ἀνατολὴ τοῦ Ἠλίου» (ἄλλ' ἂν γράζετε καὶ ψευδώνυμον)— «Διωγμὸς Τραγωδίας» τοῦ Πεδαιῆ τοῦ Ὀρεῖου— «Τὸ δέν- δρο μου» τῆς Ροδοδάφνης— Μεταφράσεις τοῦ Νέου— Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

**Ευχάριστο καλοκαίρι
αερονούν οι εφοδιαζόμενοι
με τόμους «Διαπλάσεως»**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

145ος Διαγωνισμός Αύσεων
'Απριλίου-Ιουλίου.

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 22ας Σεπτεμβρίου
άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης, εφ
όσον δεν θα έχουν λάβωθι δημοσίευσήν.

359. Αλέξημος

Τὸ πρῶτον, σῶμα ἐκ τῶν οὐρανῶν.
Τὸ δευτέρῳ μου, νόμισμα ἀσφαίου.
Τὸ τρίτον μου ἀκρόπολις Ἑβραίων.
Κι' ἄλλα ὅμοια ἀποτελοῦν σχολίου.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀσίου

360. Συλλαβόγραφος

Νησί εἶνε τὸ πρῶτόν μου.
Προσωπικὴ τὸ δευτέρῳ μου,
Φωτίζει δὲ τὸ τρίτον μου
Καὶ κελαεῖ τὸ σὺνδόν μου
'Εστάλη ὑπὸ της Εὐελπίδος Νεότητος

361. Μεταγραμματισμός

'Επίρα τὸν ἀνόητον,
Τοῦ ἄλλαξά ἓνα γράμμα
Καὶ μέλος εἰς τὸ σῶμα μου
Τὸν ἔκαμα ἐν τῷ ἅμα!
'Εστάλη ὑπὸ της Φουσίης

362. Αἴνιγμα

'Ἄστρον ὄρατον τὸ ἀρσενικόν μου.
Σκότος διαχρύνει τὸ θηλικόν μου.
'Εστάλη ὑπὸ της Βιολέτης της Πάρμος

363. Κλιμακώδην

- * * * * * Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι.
- * * * * * διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε να αναγι-
* * * * * νώσκωνται: καθεὶς ἀριστερᾷ ἐπιρ-
* * * * * ρημα τόπου, δεξιᾷ φωτόν χρησισμῶν.
- * * * * * ὀριζοντίως δὲ, ἐκ τῶν ἄνω κατὰ τα-
* * * * * ράν: Γυνή της Π. Διαθήκης, ὄρος της
- * * * * * Π. Διαθήκης καὶ ἐπιρρημα ἀρνήσεως.
- * * * * * 'Εστάλη ὑπὸ Ἀντιγόνης Σ. Δήμου

364. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 = Ποταμός.
- 2 6 3 6 7 = Ὑψωμα γῆς.
- 3 5 2 6 7 = Ἀγαπητός.
- 4 2 1 3 6 7 = Ζῶον.
- 5 6 7 = Νῆος.
- 6 3 4 2 6 7 = Κέρος.
- 7 5 4 2 6 7 = Ὑψόν.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλωντος Ἐφερευέτου

365-366. Δογμοκαίρια

- 1. — Ποῖος Τίταν σὲ προστάζει: νὰ εἶπῃς ἐν ἀκρωτέρῳ;
- 2. — Ποῖος ἦτο ὁ καλλίτερος μωθῆτης τοῦ Σωκράτους;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

367. Διπλῆ Ἀμφοτεχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν κήρον της Ἑλλάδος, τὰ δὲ τε-
λικὰ γράμματα κοραίων Οἰνῶν:

- 1. Θέρσον. 2. Τὸ ταρματὶ τὸ ψάρι καὶ πέντε-
κατ. 3. Πόλις της Ἰταλίας. 4. Οὐρανό.

'Εστάλη ὑπὸ της Σιωπηλῆς Νυκτός

368. Μικτὸν

Χρστ-ση-πὸλν-ει-γς
'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμφισσαϊκοῦ Κίωνκος

369. Γρίφος

 Τ Τ
 ἄν ἄν Τ Τ
 ἄν ἄν α γ η Κ Κ
 ἄν ἄν Τ Τ

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων
Τίλους τοῦ 145ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἔρχεται ὁ νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

IIA - 86]
Ἀυτηθῆτε τοὺς ταλαπικερμένους νησιώτας ποῦ
κατοικοῦν τὸ «Δωδεκάνησον». Θὰ τοὺς κά-
μετε χάρον ἂν ψηφίσαι τὴν πατρίδα των, τὸ
Ταλαπικερμένον Δωδεκάνησον

IIA - 96]
Φάων, δὲν ἔλαβα ἐπιτολήν σου. Διατί;
'Ἠώς τοῦ 1913.

**ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: **5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23**)
πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,40 διὰ τὸ ἔσοι. καὶ 1,30 διὰ τὸ ἔξωτ.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: **1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24**, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τι-
μᾶται: Ἄδειος φρ. 3 — Χρυσόδετος φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἀδειας 3,50, χρυσόδετος 6,50
Διὰ τὸ ἔξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρος ταχυδρ. τιλῶν.
Ἄδειος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

**ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914**

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 16 Ἰουλίου τὴν πρῶτὴν ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθ-
μοὶ 1 ἕως 2387, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας
ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι της στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐνεμενηνον, ἑξάμηνον
ἢ τρίμηνον, ἐντός της ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου 1914. Ἐληρωθήσαν δὲ κατὰ
σειρᾶν οἱ ἐξῆς 30 ἀριθμοὶ:

- 1006, ἐκέρδιον ἐν ὀφρλόγιον της τοῦσης,
 - 483, 2032, ἐκέρδιον ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
 - 97, 708, 1887, ἐκέρδιον ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
 - 1862, 294, 2238, 866, ἐκέρδιον ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
 - 150, 1546, 534, 2075, 34, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχὸς ἔτους.
 - 964, 238, 1942, 1487, 2338, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου της Ἀγάπης».
 - 548, 1838, 1135, 2842, 827, 845, 42, 1647, 2201, 605, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον της Διαπλάσεως της Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.
 - 168, 509, 1288, 2041, 456, 113, 1718, 1429, 59, 2001, 563, 2251, 284, 1627, 227, 925, 1670, 740, 2184, 391, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως της Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.
- Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς τὸν τοῦ κατόχου τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαρζήκοντα τελευταίων ἀριθμῶν. δὲ γίνῃ μαζὺ μετὰ τὸν 35ον φύλλον τῆς προσεχούσης ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιωθεῖ τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ της τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλο, οὔτε τοῦ οὔτε κατωτέρως ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδιον τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπηθνήσαντες σήμερον ἐπιτολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὴ ὀρίσων ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβωσιν.
- Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 οἱ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λάβωσιν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἐνεμενηνοὶ οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἥδη, ἢ δὲ πληρώσωσιν μέχρι της ἡμέρας της Κληρωσίσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐνεμενηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντός της ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1914. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα της Τετάρτης Κληρωσίσεως ὅμοια μετὰ της ἀνωτέρω Τρίτης.

Προμηθευθήτε τόμους της Διαπλάσεως διὰ τὰς Διακοπὰς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 31ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 266.)

- ΑΘΗΝΩΝ: Γεωρ. Θ. Νικολάου, Ἀλεξάνδρα Θ. Νικολάου, Αἰματωμένο Ζίφος, Εὐαγγελία Νικολ. Σκάρου, Θεοδώρα Καραβέλλου, Λεων. Α. Καραμολοῦνης, Σοφία Α.γ. Βαθῆ, Θεοδ. Ν. Φραγκῶς, Ἰωάννη Κατσαρή, Δημ. Κατούνης, Ἅγιος Γ. Καζάνης, Εὐμ. Φλωρόνης, Γεωρ. Πετρακῆς.
- ΑΓΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίτης.
- ΑΔΕΣΑΝΑΡΕΙΑΣ: Πηλεῖς.
- ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἀπόμαχος Γέρον, Ἀκακρίδιον Ὀρολογιον, Γρόρφ. Θ. Ἀγγουθης.
- ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Π. Τριανταφύλλου, Γεωρ. Σωτ. Παλλης.
- ΒΟΛΟΥ: Γ.Α. Λυκαρδόπουλος Ἰωαν. Γ. Τριαντά, Ἰωαν. Κ. Γαντζόπουλος, Ἀργίνη Κ. Λυκαρδόπουλου.
- ΙΘΑΚΗΣ: Κ.Α. Μαρούδας, Τασὸς Γ. Παῖτης.
- ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἄγαθ. Ν. Μπουνοῦτης.
- ΚΑΒΑΛΑΣ: Γεωρ. Πατὰ Ἀντωνίου.
- ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α.Ν. Γεωργιάδης, Ἀντ.Α. Παδοβῆς.
- ΚΕΦΙΣΙΑΣ: Α. Ε. Μανούσος.
- ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Νδμφη τοῦ Δουμοῦ, Κερασσοβίτης.
- ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βόρων Κ. Ἀστεριάδης.
- ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Σοφία Ν. Καρῆς.
- ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Παν. Μ. Βασίλειου, Χρ. Ἡλιόπουλος.
- ΠΑΤΡΩΝ: Μικρὸς Εὐελπίης, Αἰκατερίνη Ἀχόλου.
- ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στεφ. Ν. Σαρρῆς, Στεφ. Ι. Μακουμυζαλός.
- ΣΟΥΒΑΑΣ: Χρ. Ι. Καρούζος, Ἰωάν. Ε.Θάμος.
- Ἄδ. Ι. Καρούζος.
- ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς της Ἐπιταλῶρου, Εὐγενία Π. Ζουρντού, Νίκος Ζουρνβάς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ΤΑΣΟΣ Γ. ΠΑΓΙΤΗΣ ἐν Ἰθάκῃ καὶ ΙΩΑΝΝΗ ΚΑΤΣΑΡΗ ἐν Ἀθήναις ἡ ὁποία παρακαλεῖται νὰ μὴ στείλῃ τὴν Διεύθυνσιν της. Ἀυφότεροι ἐνεμενηνοὶ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 15 Ἀυγούστου.

Πλεονάζει λ. 90 διὰ τὸν προσεχὴ Διαγωνισμὸν